

FOIA BELETRISTICA.

Ese de doue ori intr'o luna, adeca in 1 si 15 dupa c. v. in formatu de o cola si jumetate. — Atâtu manuscriptele, câtu si banii de prenumeratiune sê se adreseze la redaptiune, localulu acestei-a : **Strat'a postei vechie nr. 1. etagiulu 1. nr. 96.**

Pretiuulu de prenumeratiune pentru provinciile austriace : **la anu 5 fl. la 1/2 de anu 2 fl. 50 cr.**; pentru Romania si strainetate **la anu 7 fl., la 1/2 de anu 3 fl. 50 cr. v. a.** — Prenumeratiune la trei lune nu se primesce. — Manuscriptele nepublicate se ardu.

Anulu II. 1864.

Nr. 24.

Pest'a 15/27. Decemvre.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

D'in strainetate.

D'in pâtri'a-mi departe unu doru eu mi-am adusu,
Unu doru, care me 'naltia de josu la ceriu in susu;
Ci intr' une-ori acel'a-si doru mare, nefinitu,
D'in culmea fericirei m'arunca obosîtu.

Me 'naltia-atunci, candu cûgetu la dilele placute
In giurulu teu, copila, cu dulce petrecute;
M' arunca josu, candu cûgetu, câ-acele dulci clipite
Sunt, pôte, pentru mine, ca flori de ventu rapite.

Si totu-si doru' acest'a e sênguru ce me léga
In trist'a 'nstrainare de viéti'a ast' vitréga;
Câ-mi dice adese 'n visuri *speranti'a* petulanta:
„Posiede-vei aieve pre dulcea ta amanta.“

Dar' mam'a *securantiei*, sever'a *indoiéla*
Me face-atenta, sioptîndu-mi: „*speranti'a* te *insiéla!*“

Si nu sci, câ cu aste cuvinte preasevere
Derima, nimicesce a vietii-mi mangecre!

Fiintia dragalasia, copila 'ncantatóre!
Pan' voiu sê 'ntornu la tîne, nu me vei uità óre?
Nu vei fi óre 'n bratie straine leganata,
Uitandu fidelitatea, parol'a mie data?!

Nu! ast'a nu-se pôte, câci angerii nu 'nsiéla!
Te du dar' dela mine, severa indoiéla!
A mea sê fii, copila, chiaru ceriulu a voitu,
Candu inimele nóstre asià stensu le-a unitu.

Ci, daca peste voia-ti, ursít'a ar dîspune,
Sê uiti amorulu sacru, sê faci chiaru o minune;
„Atunci in asta lume nu mai am neci unu doru:
Lasatu de tîne, scumpa, nu voiu decâtu sê moru!“

G. M.

Valeanu si fiic'a sa.

— Novela originala. —

(Incheiare.)

Nu se tiene de noi sê vorbimu despre nenorocirile casiunate prin resbelulu eruptu.

Nu ne incercâmu a descrie sôrtea nenorocita atâtoru fiintie, cari prin caderea iubitoru sêi se sentira despoiate de tóta fericirea.

Si intrebarea acést'a inca o punemu fâra de a respunde le ea: câ in casulu, candu patri'a nu-e identica cu natiunea, care are dreptu mai tare de a pretînde servitiu si arderi mai mari dela noi?..

In câtu despre Valeanu, elu 'si tienù de detorintia a sacrà tôte pentru natiune; pentru câ esîstinti'a natiunei erà periclitata; si pentru elu nu ar fi avutu patri'a nici unu întielesu mai multu, daca ar fi vediutu perirea natiunei sale.

Ôre nu avù elu dreptu?

Se pôte mangaià cine-va cu patri'a, daca natiunea sa si daca limb'a sa ajunge proscrisa?

Ce ajungu tôte libertâtile, daca libertatea limbei si prin dens'a libertatea natiunei nu-e recunoscuta?

Pentru aceea 'si are ôre tóta natiunea limb'a sa, ca sê vorbésca si ca sê scrie intr' alt'a?...

Astu-feliu de intrebâri se nascura in capulu lui Valeanu, la cari respunsulu fu: fâra natiunalitate nu-e patria; deci dara natiunea trêbue mantuita cu ori ce pretiu. —

Si cetî apoi prochiamatiunea tramisa, si se aratâ pe fatia dusmanu guvernului revolutiunariu, padindu credînti'a câtra domnitoriulu legalu....

Nu peste multu se latî faim'a si prin comun'a V....., cumca unu despartimentu alu militiei dusimane demnitoriului si natiunei sosî in comun'a I...., unde oficialii vor formâ unu tribunalu, numitu de sange.

La audiulu faimei acesteia Valeanu se cutremurâ, 'si senti perirea; insa numai de câtu 'si propusa sê móra curagiosu.....

Intr'o demanétia si veni unu oficialu insotitu de nescie militari, si 'lu provocâ sê se deie prinsu.

Valeanu i urmâ tacutu si seriosu intre injuraturele cele mai furióse d'in partea adversariloru sei; — recunoscù inaintea tribunalului de sange cumca s'a portatu ca tradatoriu fatia cu tradatoriu, fatia cu guvernulu revolutiunei, in urmarea careia fu judecatu la mórte prin fune.

Sentînti'a acést'a fu executata, fiindu de fatia afara de despartimentulu militariu, de care erà

judecatulu cuprinsu, o multime de poporu de prin tôte comunele vecine, dar' mai alesu d'in comun'a poporeniloru condamnatului, a câroru fetie posomorite si a câroru làcrime dovedîau d'in destulu pèrderea poporului.

Unu tipetu de desperare sparsa tacerea adenca, si toti cei de fatia privira cu làcrime in ochi la Dominic'a, carea nepotendu suferi dorerea, ce o patrunsa la vederea mortii parintelui ei intru unu modu atâtu de infioratoriu, — lesinâ. —

Asià peri Valeanu pentru câ d'in iubire câtra natiune se facù vendietoriu pentru revolutiunari.

Insa dupa elu au mai peritu si altii, toti curagiosi, toti bravi!

* * *

La trei lune dupa executarea sentîntiei in capulu de mai susu amintîte, intr'o dina mendra de apusulu sórelui, siedeà mendr'a si de totu palid'a Dominica in gradîn'a unui consangeanu alu ei, la care veni conformu dorintiei fericitului Valeanu.

Lenga dens'a siedeà fiic'a consangeanului, numita Elen'a, o fecióra in primavér'a vietiei, mendra si nevinovata, carea inca numai in florile dalbe 'si aflà tóta bucuri'a.

Zadârnicu se incercâ voiós'a Elena, sê aduca câta unu surisu pe budiele Dominicea cu glumele-i nevinovate; câci dens'a nu aveà audiu pentru ele.....

— Dómne, Dómne, Dominica! tu esci totudeun'a asià de superata; pentru ce nu esci si tu voiósa ca si mine, pentru ce nu te joci si tu cu floricelele mele; au dóra tie-ti paru urite, séu dóra nu-ti place de mine?

Dominic'a nu respunsa nimica la intrebarea acést'a naiva, ci sarutâ cu blandétia pre Elen'a, scapandu pe fati'a copilei o làcrima ardiétore.

— Pentru ce plangi ôre Dominica? Asià me arsa lacrim'a ta! Nu te iubimu noi toti pre tîne? Vedi câ si eu plangu cu tîne! Dómne! — suspinâ Elen'a — nu lasà sê móra si tatalu meu; câci atunci ar trebui sê plangu si eu cum plange Dominic'a!

— Bine dici Elena! — sioptî Dominic'a.

— Nici n'asi sci ce sê me facu de necadiu, daca ar mori tatalu meu, séu bun'a mea mama.

Me cutrèmur, candu numai cùgetu la o astu-feliu de nenorocire.

— Lasa Elena, nu vorbi despre aceste, căci te sùpera! Mai bine fii voiósa, câ tu poti fi, câ n'ai perdutu inca pre nimene, dara eu am perdutu nu numai pre tatalu meu, ci si pre...

— Pre cine? — intrebâ Elen'a curiósã.

— Ast'a nu ti-o spunu, pentru câ tu nici n'ai intielege vorbele mele.

— Sermana Dominica, multu patînesci tu dara! —

Elen'a se indepartâ de Dominic'a dupa vorbele aceste lasandu-o sê se ocupe neconturbata, cu dorerea sa.

Sórele si acuma se apropiã de culcusiulu nemarginitu alu seu, totu asiã de maiestosu, ca si la inceputulu istoriórei. Florile si acuma versau parfumuri imbalsamate, si zefirulu inca le leganá totu asiã de blandu si de desmerdatoriu.

Acum inca erau tóte uimite la apùnerea sórelui, si d'in fluiet'a pastorésca resunã doin'a si mai trista, si mai patrundietóre.

Natur'a tóta erã totu asiã de tãinica, ca si atunci!

Insa fati'a marita a naturei, nu mai erã in stare sê produca in inim'a Dominiceii vr'unu sentiu de placere.

D'in contra, tóte aceste i aretau cu necrutare contrastulu celu mare ce este intre trecutu si prezentu.

Atunci erã fericita; căci aveã unu tata iubitoriu si unu amantu credîntiosu, — éra acum'a parintele iubitu e mortu, si despre amantu nu scie nimica.

Cine scie, da de-e mortu si elu; da daca va fi caditu in batalia fãra sê mai véda pre amant'a sa?

Ah, atât'a ar fi prea multu! Domnedieu e cu multu mai induratu!

A perde d'intr'odata totu, ce te póte feri, e mai amaru decâtu mórtea!

Pentru ce sê mai traiésca omulu atunci?....

— Domnedieu m'ar fi luat si pre mine d'in lumea acést'a, daca ar fi moritu si elu!

Asiã se mangaia Dominic'a, candu cugetã la potînti'a de a fi moritu si Martînescu.

Numai ùnic'a sperantia dulce, cumea va mai vedè pre amantulu seu, i dedeã câta unu stropu de mangaiare alinatóre raneloru sale; insa vedi-

endu cum trece tempulu, vediendu câ prin tiéra mai pre totu-indene domnesce liniscea, si elu totu-si nu se mai rentóree, a dese suspinã dicandu: „Tóte sunt perdate!“

Si totu-si mai sperã, totu-si se incredeã siop-tei tãinice d'in launtruulu séu, carea o incuragiã sê rabde, sê mai astepte; căci elu va veni de-a buna sém'a.

Pentru ce nu mai vine?

— Ah, tóte sunt perdate! Si eu totu-si mai traiescu!

Asiã medîta ea si acum'a plangandu mórtea tatalui iubitu, chinuita de mii de indoieli.

Pe ceriulu fantasfei sale si acum aparù acelu puntu ùnicu luminos, ce-i aratã pre amantulu ei venindu in fuga câtra ea; si dens'a 'si deschisa bratierele, ca sê-lu cuprinda, ca sê-lu strenga la peptu dupa o indepartare atãtu de lunga!

Ce ilusiune dulce si incantátóre!?

Sórele se despartì dejã de acea parte a globului pamentescu, de-abiã mai luciã foculu slabu pe fruntea noriloru apuseni, — róa incepu a luci pe sínulu floriloru dalbe, éra pastoriulu inca totu mai suffã cantecu-si doiosu, căci vai, multu mai are elu de a suspinã!

Si Dominic'a totu-si nu parasì gradîn'a pe lenga tóta chiamarea staruitóre facuta d'in partea Elenei, par' câ unu ce tãinicu i siopti sê mai remana.

Unu cantecu doiosu se audi de-odata d'in indepartare, cantatu totu cu acelu focu, totu cu acea vóce, ca atunci in lun'a lui Maiu.

D'in ochii Dominiceii curgeau làcrime abundante la audiulu vocei cunoscute!

Ah, daca ar veni!?

Unu tipetu de surprindere placuta sunã pe budiele de coralu a Dominiceii....

Martînescu stete lenga dens'a privindu la ea cu o bucuria nespusa, si cu làcrim'a bucuriei in ochi dupa câte-va mominte mute i disa:

Mendr'a mea! Sê fimu si de acuma innainte credîntiosi unulu altui'a, sê ne unima dupa lege, si apoi....

— — — — —
Ei au si meritatu atât'a dupu multele suferintie.

Insa pentru aceea amendoii versau a dese làcrime amare aducandu-si a minte de Valeanu si.... de natiune.

Negrescu.

Cartea vietiei.

Omulu in lume ori atâtu traesce,
Alt'a nu face decâtu in invétia
In cartea vietiei, ce n'o sfersiesce
Pana se curma si-a lui viétia.

N'o mai sfersiesce, câci cartea are
Volumuri multe si mii de file;
Invétia 'ntrun'a fâra 'nctare,
Câci tomuri, file, sunt ani de dîle.

In flórea vârstei, candu intra 'n lume,
Tóte, ce vede, frumóse sunt;
Apoi d'in carte cunósce anume:
Câ fericirea nu-e pe pamentu.

Inveti, si anii mereu te apésa,
Rosele sbóra de pe a ta fatia;
In locu vinu vârste, ce ti-le lasa
Pe frunte chinulu, sbércit'a crétia.

A provedîntiei nalta vointia
„Viétia“ títlu cârtii i-a datu;
De chinuri grele, de suferintia
A vietii file le-a inundatu.

Dreptu mangaere la suferintia
Ne-a lasatu in sa p'acestu pamentu:
Sperantia, amóre, si-apoi credîntia:
Fericitu símbolu de trei-ori santu.

Dascalescu. (A. Sc.)

Guzl'a cea frumósa.

— Novela d'in trecutul Romaniaei — de Vilhelmu Györy tradusa de Paulu Drag'a. —

BCU Cluj / Central University Library Cluj (Incheiere.)

II.

Copil'a deveni si mai tacuta d'in tempulu acest'a. Amorul e séu prea vorbitoriu, candu inim'a si-ar comunicà bucuri'a sa cu tóte; séu e prea tacutu, candu sùffletulu numai in cùgetu vorbesce cu amantulu.

Copil'a siedeà adese óre întregi, ochi-i frumosi priviau cu doru in departare, ca si candu éra ar cercà pre acel'a, pre care inim'a 'lu iubescè dejà. Canteculu, poesi'a are o influintia asià de mare asupr'a feteloru fantastice!

Câtu erà de frumosu canteculu acel'a, câtu de frumosu erà acel'a, ce l'a cantatu! Ah, numai acel'a póte senti asià de infocatu, in a cârui inima se nasce unu astu-feliu de cantecu, si numai acel'a póte cantà o cantare atâtu de patrundietóre, care sentiesce atâtu de infocatu.

Si pe candu copil'a se cufundà in ilusiuni cu amurulu seu, pe fati'a-i incantatóre se ivià candu si candu o rosiétia placuta. Atunci 'si intípuia, câ budiele lui Mitovanu i atînsa fati'a cu unu sarutatu. Si atunci surideà incantata, si d'in peptu-i micu si undulantu erumpeà câta unu suspinu linu. Ah, de s'ar preface ilusiunea acést'a in realitate!

Insa candu si candu se cutremurà peste voia; in ochi-i frumosi ardeà unu focu neindatînatu, si pe fati'a sa apareà o galfedime alba in locul rosiétiei. Atunci se ivià in sùffletulu ei cùgetulu acel'a, nu cumva canta junele cantaretiu cuvintele amoróse pentru alta fetítia, nu-e alta aceea, ce-e inchisa de multu in inim'a aceea amorósa, ce e plina de sentieminte atâtu de infocate?

Asià, asià va fi aceea! D'apoi cantaretiulu nici nu o mai vediù innainte de acést'a. asià dara nici nu o

póte iubi, pentruca elu cantà cantecele de amoru innainte de a-lu mai fi auditu serman'a Guzla!

Privirea-i fulgeranta apoi éra se alinà, éra se linisicià.

Copila sióda! Cantecele acele se deosebiau fórte de cele ce le audi ea, ce le cantà Mitovanu in presentia ei. In aceea resunà dorulu de amoru, in aceste 'si aflà espresiune inim'a, ce-si aflà objectulu dorintieloru sale — amurulu.

Cine iubescè, scie sè aduca sute de indoieli in contra fericirei sale, numai pentru aceea, ca sè póta darimà indoielile aceste cu mii de argumente contrarie, ca apoi sè-si véda mantuinti'a, amórea cu atâtu mai lucitóre, cu atâtu mai stralucita.

Si dupa aceea inca mai mergeà Guzl'a cu sotiele sale de cu séra ca sè auda pre Mitovanu, pentru câ copil'a sentià, câ nu ar poté sè aiba vr'unu minutu linisicitu, daca nu ar vedè pre ténérulu acel'a, daca n'ar audi cantecele lui, candu amicele ei se potu desfata in cântàrile lui in tóta sér'a.

Si cu câtu ochiulu vedeà mai a dese, cu atâtu mai infocatu iubià inim'a.

Insa copil'a nu descoperi nimerui, câ iubescè intru adeveru. Póte pentru câ se teama, câ tocmai aceea va descoperi secretulu celu mai santu alu ei, pre carea o iubescè Mitovanu, si pentru câ scià, si vedeà, cumca d'in momentulu in care s'ar convinge, câ Mitovanu nu-e alu ei, sènguru alu ei, si câ dens'a nu-e sèngura a lui, pentru dens'a numai mórtea ar mai fi.

Nici Mitovanu nu cutedià sè vorbésca intr' altu tipu numai prin cantece despre amurulu seu, in sa in acele spunea mai multu cu unu cuventu, de câtu cu o suta de

altele. Elu credea, că dăca copil'a sentiesce amorulu, i va intielege inim'a si asià, dăca nu-lu sentiesce, atunci de nu o va petrunde cantarea, vorb'a gôla nu o va petrunde nici candu!

Nu condamnati timiditatea acést'a a amorului. Sântieni'a curata a amorului în acést'a se cuprinde. — Pana atunci iubesc inim'a mai sublimu pana candu scie iubi asià.....

.....Ipsa Guz'la cea frumôsa nu subjugâ numai inim'a sântitôre a lui Mitovanu. Cine o vediu, o si iubi, toti dorisù sê fie a loru. — Faim'a frumsetiei ei se latu numai de câtu prin satele si orasielē bulgare, si de-abiâ trecura câte-va septemane, pana ce se ivi în palatulu betranului Bùcuru în loculu senguretatei tacute unu sgômotu viu. D'in locuri indepartate venira cunoscutii lui Bùcuru, ca sê veda, sê-i placa si sê-i petiēscă fēt'a frumôsa. — Nu o vediura, a o iubi nu li fu iertatu, si cine o petiâ, capetâ dela Bùcuru unu respunsu regatîvu, ce-i erâ destulu pe câtu-va tempu.

Calcularea betranului reiesi bine. D'in aceea, că 'si aretâ fēt'a asiâ pe neasceptate, sperâ folosulu acel'a, că frumseti'a va sê aiba cu atâtu mai mare influentia asupr'a ori-cârui'a, si că faim'a ei va strabate cu atâtu mai bine, cu atâtu mai iute pre totu-indene. Si-apoi dupa ce se intemplâ acést'a, 'si opri copil'a cea frumôsa cu inganâri de a un mai merge cu amicele sê asculte pre cantaretiu, nu-e dēmna o petrecere atâtu de vulgara de fēt'a lui Bùcuru celu avutu, de-acumu innainte si elu va fi în tōta sér'a a casa, atunci voru petrece la o-l-alta serele placute, pana ce va sosi si altu cine-va, pre carele si Guz'la cea frumôsa inca 'lu va vedē cu bucuria.

Copil'a acum senti întei'a ôra puterea oprîei parintesci, — in sa oprîrea acést'a fu cea mai grea.

Sê nu-i mai fie iertatu a ascultâ cantecele iubitului ei, sê nu mai pōta conveni privirile loru, dōra pana candu va sta lumea!

Copil'a frumôsa a avutului Bùcuru! Ah, cantaretiulu n'are unu palatu atâtu de splendîdu, ca tatalu seu, dōra pentru aceea nu-i este iertatu sê mai veda, sê mai iubēscă pre Mitovanu?

Inim'a-i amorôsa i sioptiâ, că tocmai pentru acea ar trebui sê iubēscă pre cantaretiulu sermanu, pentru că elu e sermanu, éra ea-e avuta!

Séu dōra?

La cùgetulu acést'a se ivi în ochii copilei o fericire nespusa, dōra acelu tata bunu si placutu, ce-si iubiâ intr' atât'a copil'a, ceti d'in ochii ei, d'in fati'a ei secretulu celu mai ascunsu, celu mai santu alu inimei sale, si ca fericirea sê-i fie cu atâtu mai mare, dōra tocmai Mitovanu va fi acelu alu treilea, care nu peste multu va sê între în locuinti'a pompôsa, si apoi va remanē acolo pentru totu-deun'a, pana la mormentu?

Ah, si pana ce va sosi momentulu acelu ferice, în care bunulu tata va sê puna man'a tremuranda a copilei în man'a junelui, Domnedieu cu tîne dulce Mitovane.

Asiēdia-te în tōta sér'a su frundiele tremuratôre a sâciloru triste, invetia la amoru cu doinele tale luceferulu serei, florile campului si filomel'a de prin frundie, ca sê sentiēscă si ele mantuinti'a si fericirea, ce o sentiesce inim'a Guzlei, pre a carei înima inca canteculu teu o invetiâ sê iubēscă.

De ar fi sciutu serman'a copila, câtu o insielara sperantiele?!

Tatalu nu sentiesce aceea, ce sentiesce inim'a amorôsa a amantei, pentru că în peptulu acesteia e înscrisu unu amoru nemarginitu, éra în alu cestui'a se asiēdiâ o ambițiune nemarginita. — Palatulu celu splendîdu nu primescă pre cantaretiulu sermanu, ci pre unu altu cine-va mai avutu, mai tare, si mai potêrnicu. Si acel'a se si aprōpie dejâ.

Cu câte-va zile dupa ce promisesa betranulu Bùcuru fetei sale, cumca nu peste multu va veni si unu alu treilea în palatu, pre carele si Guz'la 'lu va primi cu bucuria, se aprōpiau dōua trupe de calareti pe malurile Maritiei de loculu, unde locuia Bùcuru cu copil'a sa.

O trupa veniâ de acolo, de unde curge fluviulu — d'in susu; a dōua veniâ de acolo, în câtrau merge riulu — d'in josu.

Fiecare trupa o conduceâ câta unu june atletu, calarindu pe câta unu calu aprigu, ce saria durducandu su greumentu-i usioru.

Celu ce veniâ d'in susu, erâ unu barbatu frumosu, gâlfedu la fatia, de sub cumanaaculu impenatu a carui'a cadeau cōme blondîne pe umeri; cel'a-l-altu, care veniâ cu trup'a sa d'in partea contraria, erâ contrastulu celui d'inteiu; pentru ca lucirea ochiloru negri a cestui d'in urma aretâ mai apriatu puterea, decâtu fati'a fâra de grigi a celuia-l-altu. D'in acést'a se vedeâ o putere solida, d'in acel'a usioretatea fâra grigi.

De mirare de-a buna sēm'a aceea erâ, că convenindu cu atare omu, totu însulu numai despre cas'a lui Bùcuru 'lu întrebâ.

Respunsulu pentru fie-care erâ, sê-si contîne numai calea, acusi voru ajunge acolo, a da de palatulu pomposu înca-e forte usioru, pentruca de-a lungulu malului Maritiei nu aia asēmene.

Apoi si celu ce veniâ d'in susu, si celu ce veniâ d'in josu, mergeâ mai departe, si dōra amendoi erau intr' o dîstantia asēmene indepartata de cas'a negutiatoriului avutu, candu celu ce veniâ d'in susu 'si opri urmatorii sei.

— Stati pe locu. Padurea acést'a sê vi fie loculu de nôpte, aci me asceptati pre mine. Pe la reversarea diorloru, voui fi aci cu voi.

Junele blondînu se cobori depe calu dupa vorbele aceste, si hainele-si pompôse si lucitôre le schimbâ cu o ciuha de peru, în loculu cumanaacului cu diamantu 'si pusa pe capu o palaria mare si lata, sabi'a si-o chimbâ cu unu bastonu de calatoritu. si-apoi purcésa sēnguru si pedestru câtra palatulu lui Bùcuru.

Conducatoriulu trupei celeia-l-alte 'si opri trup'a cu unu sēnguru fùlgeru pornitu d'in ochii întunecati si lucitori, apoi si elu se cobori de pe calu, se imbracâ si elu în haine straine ca si conducatoriulu cel'a-l-altu ne mai vediutu si nesperatu, si totu intr' acolo porni si elu, în câtrau mergeâ junele blondînu.

Acést'a abiâ cu ceva ajunsa mai nainte în palatulu splendîdu.

— Pace si fericire sê domnēscă purure în cas'a acést'a, — disa pasindu pragulu usiei, — unu calatoriu dintr' o cale lunga 'si cere adapostu pe o nôpte.

— Calatoriulu aduce binecuventare peste casa, disa betranulu Bùcuru si luâ bastonulu greu d'in man'a ôspeului, — si Bùcuru dede multiamita lui Domnedieu pentruca 'lu impartasiesce de binecuventarea acést'a.

— Su ciuh'a de peru, pōte se fie pùrpuru dom-

nescu, — cugetă Bùcuru introducandu pre óspe cu afabilitate, — si pre acest'a trèbue primitu fòrte bine.

Insa de-abià intrara d'in pavilonu in sala, candu se ivi si cela-l-altu peregrinu in pragulu palatului, si acest'a inca tocmai asià se rogâ pentru de a fi primitu, ca si celu de mai nainte.

— Proprietariulu casei acesteia se tiene norocosu, potendu-se odihni unu calatoriu obositu sub acoperementulu ei. Fii binevenitu calatoriule, care-e la mine e ca si a casa.

Astu-feliu de cuvinte adresâ Bùcuru óspelui sositu, adaugandu in sine urmatóarele:

— Nu stâ bine ciuh'a de peru acestei fetie potèrnice, dedata a demandâ. Óre nu pùrpuru acopere ùmerii lui de alta data, si bratiulu acest'a nu invertesce sabi'a comandantului in fruntea óstei, in loculu bêtiului greu de calatoritu?

In nainte óspetiloru acestor'a betranulu Bùcuru nu-si ascunsa fèt'a, fâra o chiamâ ca s'o véda si ca sê se desfateze in copil'a ca angerulu de frumós'a, si daca nu-su altu ceva decâtu calatori, atât'a dobenda totu-si póte avè de ei, câ faim'a frumsetiei, si a bucuriei celei mai mari a lui Bùcuru o voru lati-o si densii.

Si fèt'a veni.

Óspetii 'si întórsera fati'a si ochii cu curiositate câtra usi'a, prin carea erà sê vina frumós'a Guzla, si candu intrâ copil'a, pe budiele amenduor'a sborâ o eschiamatiune de mirare, si amendoi disera in sine:

— Fèt'a acést'a trèbue sê fie a mea!

Si trecandu nóptea, ambii se indepartara cu reversatulu dioriloru, insa nu pentru aceea, ca sê nu mai reintórca, ci ca éra sê se prezenteze, dar' mai multu nu asià simplu, ci in pompa deplina.

Unulu despre altulu cugetâ, cumca sunt calatori sermani, si amendoi erau fericiti in cùgetulu acela, cumca fetiti'a acést'a incantatóre nu va fi a altui'a numai a lui; câci elu póte mesurâ tóta avuti'a lui Bùcuru, argintulu cu aurulu, care tesauru 'lu daruesce bucurosu, numai pentru ca odorulu celu mai scumpu, copil'a rapitóre sê fie a lui.

Nici Bùcuru sènguru nu scieà ce sê cùgete despre ei. Dóra numai ce n'oru veni doi de odata, candu elu numai pre unulu ascepta.

Câtu se mirâ negatiatoriulu apoi, candu o trupa de calareti se opri innaintea usiei palatului seu in diu'a urmatóre, si pana ce cei-l-alti toti remàsera calari, celu d'inteiu se cobori d'in siéua si se grabi in palatulu lui Bùcuru. Acest'a nu erà nimene altulu, decâtu junele blondinu, gâlfedu la fatia, carele in diu'a trecuta cerù cu plecatiune primire, si carele a petrecutu nóptea acolo, sub unu acoperementu si intr'o casa cu Guzl'a frumós'a.

Tènerulu blondinu indata 'lu cercâ pre Bùcuru. I spusa, câ elu e principele Serbiei, care audiendu de vestea Guzlei frumóse, veni sê o petiésca. Nu va mai esiste omu, sê-si iubésca soti'a sa mai ferbinte, decâtu elu pre Guzl'a...

— Numele teu 'lu voru aminti indelungu urmatórii tei!

Cuvintele aceste resunara éra-si in sùffetulu lui Bùcuru. Asià dara acést'a se va implini. D'intre cei doi calatori unulu tocmai acel'a fu pre care 'lu asceptâ?

Bùcuru multumi gratiosului principe pentru umilinti'a-i binevoitóre, si-i promisa, câ indata 'si va insci-

intià copil'a despre norocirea cea mare, carea de-a buna sém'a chiaru asià de bucurosu se va invoì, ca si tatalu ei.

Pentru aceea dara fie gratiosulu printiu atátu de bunu, sê vina éra peste trei dile, pe candu va poté sê auda respunsulu copilei.

Principele serbescu se indepartâ cu inim'a plina de bucuria.

A lui va fi fèt'a cea mai frumós'a.

Abià parasí tènerulu palatulu stralucitu, si abià disparù cu ai sei in umbr'a padurei, d'in catrau veni, — candu éra se mai opri o trupa de calareti innaintea palatului, o trupa mai pompós'a, mai lucitóre decâtu cea d'in-eia, si conducatoriulu acesteia nu fu altulu, decâtu peregrinulu atátu de potèrnicu la privire, d'in a cârui peptu mirarea scósa a eschiamatiune atátu de via la privirea fetei frumóse.

Betranulu Bùcuru numai acum'a se mirâ, si numai acuma incepù sê-i para reu, pentru ce promisa man'a fetei sale cu atât'a securitate capeteniei serbesci; candu póte câ si acestu mai stralucitu si mai potèrnicu veni totu pentru aceea.

Si elu cugetâ bine; acest'a inca veni pentru aceea.

Acest'a inca-i spusa, câ patri'a lui e vecin'a Moldovei, carea pre elu 'lu are de domnu, unde inca sosì faim'a Guzlei frumóse, pre carea dori si elu sê o cunósca. A cunósce pre Guzl'a, insémna: a o iubi, a o iubi e atât'a, câtu a o luà de sotia. Pentru aceea veni dara, ca sê petiésca pre fèt'a frumós'a.

Si parintele audiendu cuvintele aceste, nu sciù cu grab'a sê-i respunda alta, decâtu ce respunsa celui d'inteiu, cumca sê tiena séma de man'a fetei, de-a buna sém'a pre elu 'lu va alege. Sê fie de fatia peste trei dile, si atunci va sê càpete respunsulu fetei.

Dupa ce se indepartâ si alu doilea, parintele 'si chiamâ fèt'a la sine. Pe fati'a-i gâlfeda depusa o sarutare plina de iubire, si apoi i vorbi multe si frumóse despre pàserile cantatóre prin frundie, cari pentru aceea canta atátu de fericite, pentruca lenga densele siede parechea loru in cuibu; lenga barbatusiu siede muierusic'a; florile inca pentru aceea se apléca un'a câtra alt'a si in tempulu celu mai liniscitu, pentruca se iubescu, si nu potu esiste un'a fâra de alt'a. Ast'a asià trèbue sê fie nu numai la flori, ci si la ómeni. Parintii copileloru frâgede potu sê móra, si atunci e de lipsa unu bratiu tare, barbatescu, ce sê àpere fetiti'a. Éra ceriulu induratu pre barbatu 'lu darui cu bratiulu celu mai potèrnicu, elu scie aperâ feme-ea iubitóre.

Fetiti'a numai ascultâ, si asià se temeà, asià se bucurâ. Ah, Mitovanu cu buna sém'a ar sci-o defendâ pre ea!

Candu insa tatalu intrebâ de copil'a sa, câ d'intre calatorii de ieri, care fu mai frumosu, pre care si-l'ar dori mai bucurosu de aperatoriu, atunci depe fati'a Guzlei frumóse disparù tóta bucuri'a, si o cuprinsa intristare adenca.

— Potèrnici sunt ei amendoi, — disa Bùcuru, — potu si vedè splendórea, ce stralucià pe ei si pe suit'a loru, candu venira.

— Atunci Mitovanu e cu multu mai potèrnicu, — suspinâ fetiti'a in sine, — la acesti'a numai pe haine stralucesce àurulu, in ochii celui'a luesce splendórea cea mai lucinte a sùffetului.

— Amendoi posedu tîeri, — continuâ tatalu, — si pe unde 'si ridîca armele, tôte popórele li-se apléca.

— Ah, Mitovanu inca are tîera, tîer'a cantâriloru, — sioptîa Guzlei amórea, — si unde 'si acórda elu arm'a sa, — cantecele, tôte inimele i-se apléca!

— Afara de aceste amendoi sunt ténéri si frumosi, — disa Búcuru mai departe, — si pe câtu li-e poterea de mare, pe atátu de potérnicu li este amorulu.

— Nu-mai nesce umbre pâlîde sunt ei pe lenga Mitovanu, — disa amorulu mai departe, — elu are potere de o sutá de ori mai mare, si amorulu lui pe de o mie de ori e mai mantuitoriu.

Si candu fetitî'a la tôte vorbele tatalui seu deveni mai gâlfeda, mai trista, Búcuru privi cãtra ea intrebatoriu. Cãtu se bucura fetitî'a ast'a de norocîrea sa, — cugetá parintele, — nici vorbi nu póte de bucuria.

De multe-ori tocmai acei'a, cari ar trebui sê scie mai bine cetî in sùfletu, o sciu mai reu.

— Páserea 'si are sotiuu sêu, — disa parintele, — si cu acel'a sbóra departe, prin totu loculu, pre care 'lu iubesc. Cu acel'a se duce, candu sosesc tómn'a, cu acel'a se re'ntórna, candu sosesc primavér'a. Frumósei Guzle inca-i este iertatu a alege dupa placu. Daca e mai frumosu cel'a gâlfedu, doiosu la privire, nime sê nu sléscá pre fét'a lui Búcuru dupa cel'a-l-altu; insa daca e mai placutu acest'a, atunci binecuventarea mea sê insotiéscá pre iubit'a-mi copila in tîer'a Moldovei.

Copil'a nu audi cuvintele d'in urma in sùfletu-i nu-mai cele d' inteie resunau:

— Páserea inca pre acel'a si-lu alege de sotiu, pre care 'lu iubesc d'in inima!

Fie binecuventate cuvintele aceste!...

Si dupa ce tatalu seu i spusa si aceea, cá trei dile i-se dau pentru a se cugetá caputiulu placutu si inimiór'a dulce, apoi éra voru veni petitorii amendoi, ca sê auda cuventulu ce li-va aduce fericire séu nefericire: frumós'a copila se lasá plangandu pe peptulu caruntului parinte.

— Cu buna séma pre acel'a 'lu voi alege, pre care 'lu iubesc!... Páserea inca pre acel'a, pre care 'lu iubesc, si-lu alege de sotiu!

Cuvintele aceste sborara d'in guritî'a ei, candu totu in sér'a dilei acesteia se preumblá medítandu p'ntre calicelele gradînei de flori. — Acum inca erau tôte asiá, ca si atunci candu se asiediá su teiu, cu dile cu septemane mai nainte, ca sê se cufunde in cãgete la cantarea doioáa a filomelei.

Sórele si acuma apusa totu asiá de stralucitu. Pe cunun'a árboriloru, pe culmea muntiloru si pe mârghinele inaurite a nuoriloru si acum straluciá rosiétî'a ultimului sarutatu, ca si atunci.

Lucíferulu éra se ivi pe bolt'a ceriului ingalfeditu totu asiá de lucitoriu ca si nainte de acést'a, zefirulu inca totu asiá leganá frundiele teiului; numai copil'a nu éra, cum fusese atunci. Amorulu renasce, stramuta pre omu.

Atunci cãgetele sùfletului ei nu erau cele de acum'a. ... Páserea inca cu aceea, pre carea o iubesc, sbóra tómn'a in tîeri indepartate!...

Si cum mergeá pe lenga flori, aci rentornandu, aci indepartandu-se: pe coline si pe vâi éra se asiediá negur'a argintîa, d'in care se iviau focurile licuratóre pastoresci ca si nesce stele, unulu dupa altulu.

Orizontulu de cãtra resaritu éra inceph a se rosi.

— Mârghinele noureiloru incephura a deveni d'in ce

in ce mai inaurite, in urma aparú lun'a, si cu câtu mai tare se suiá, cu atátu mai pâlida-i fu fatî'a.

Si candu radiele lunei éra se scaldau in luciulu riu-lui Maritiei: frumós'a Guzla éra se asiediá su teiulu intunecosu, la radecina, pe iérb'a verde, sèngura nu scia pentru ce si cum, atátu de alinatóre, atátu de mangaiatóre fu tacerea solena a naturei pentru mahnitunea-nemarginita.

Teiulu éra inca mirosítoriu, zefirulu sioptîa inca amoru floriloru, múrmurulu riuului inca strabateá linu, si fantásticu.

Copil'a indata sari spariósa d'in locu.

— Dómne sante, ce tonuri fura aceste!

D'in departare strabateau prin áerulu tacutu alu noptii tonuri fantástice. Tonurile finale ale unei doine.

Serman'a copila asiá se temeá, asiá tremurá. De-ar fi elu!...

Câte-va minute mai suná cantarea, si-apoi peri ori ce tonu, numai zefirulu sioptîa p'ntre frundiele teiului, si numai valorile riuului múrmurau linu fantásticu.

— Numai intípuire, numai intípuire fu! — suspiná copil'a si se lasá plangandu pe radecin'a muschiósa a teiului.

Abiá-si ascunsa in sa fatî'a intristata pe câte-va minute in pâlmi, candu in tacerea muta a noptii éra suná doin'a dorului. mai aprópe dar' mai trista.

— Plange, plange paseruca intre frundie, plange fericirea, plange amorulu meu!

— Flórea campului iubia steluti'a ceriului, oftá dupa ea si se dede mahnitunei. Dar' stéu'a nu intielegeá amorulu ei, nu avú pentru flóre nici unu surisu... si serman'a brendusióra se vescedi si mori.

— Plange, plange paseruca intre frundiele aceste, plange fericirea, plange amorulu meu!

Manele copilei cadiura in póla. In ochii-i frumosi straluciá o lácrima ca si unu díamantu lucitoriu. — Lácrim'a bucuriei.

— Acel'a-e Mitovanu.

Si doin'a suná d'in ce in ce mai de aprópe, devenindu d'in ce in ce mai dorerósa, mai patrundietóre:

— Ferice de zefirulu sioptitoriu: amantele lui sunt florile. in tóta sér'a vine si se lasa lenga ele: li sioptesc'e li plange amorulu si intristarea inimei sale, si flórea dá sarutári fericitóre amantului seu, amorului dragu alu seu.

— Cantaretiulu nefericitu, si elu e unu zefiru doritoriu, flórea cea mai frumósa... si elu, si elu totudeun'a vine. 'Si plange amorulu infócatu. mahnitunea profunda a amorului seu, in sa flórea remane rece, nu intielege cuventulu cantaretiului!

— Ferice e luciulu nêtedu alu apei, amant'a lui sunt frundiele salcei... crengile-i se lasa pe luciulu apei, in bucuria si in necadiu... Valorile blondine dau sarutári crengiloru plecate a salcei... Sarutarea acést'a e bucuria pentru bucuria, mangaiare pentru necadiu!

— Cantaretiu junc, nefericitu, amorulu lui e o mare, ce are furtune si viscolu, in sa margaritare lucitóre nu sunt in ea. Margaritarele lucitóre sunt fericirea... elu n'are fericire... flórea cea mai frumósa nu asculta de cuvintele triste a junelui cantaretiu!

Copil'a erupsa intr' unu plansu tare.

— Ah cantarea, cantarea acést'a e mai potérnica decátu ori si ce pe lume.

Frumós'a Guzla se scolá de lenga trunchiulu mu-

schiosu alu teiului, manele mice si-le incrucisîa pe peptu-
batendu, si asià plangeà, asià plangeà respicandu cuvintele
aceste:

— Domnedieule alu indurârii fii cu mine!

... Pàserea inca pre acel'a si-lu alege de sotiu, pre
care 'lu iubesc d'in inima.

Nu peste multu resunà intre frundie canteculu do-
iosu a filomelei, floricelele o ascultau pline de doru, si
adormira ferice intre tonurile doióse. Valurile Maritiei si
dupa aceea murmurau incetisioru, linu si melancolicu, si
pâlid'a luna se pogorià incetinelu câtra apusu.

Si candu frundiile arboriloru intunecosi acoperira
cu totulu fati'a melancolica a lunei, atunci ros'a cea mai
frumósa d'in gradîn'a de flori a lui Bùcuru erà departe de
sotiele sale — de flori.

III.

Sosîndu diu'a a trei'a, venira si petitorii principesci
amendoi. Cu suitele lucitóre calarira pana innaintea casei
lui Bùcuru, carea erà liniscita, muta, si abià se vedeà
prin dens'a ici colo câta o fatia omenésca, acele inca erau
frióse si tacute.

— Unde-e Bùcuru si Guzl'a, frumós'a-i fêta, tesaurulu
casei aceste?

— Acea am dorì sê scimu si noi, stralucite dom-
nule — disa unu servitoriu betranu câtra intrebatoriulu
domnu mare serbescu — Guzl'a cea frumósa desparù a-l-
altaieri nóptea, betranulu Bùcuru mane-di in diori. Elu
disa, câ merge sê-si caute fêt'a. De-atunci încóce nici de-
spre elu, nici despre fêta nu mai scie nimene nimicu.

Junele gâlfedu, blondînu se risa. Multe femei insielâ
si elu in viét'i'a sa, 'lu insielara si pre elu inca si mai
multe, dara asià de nebinu nu 'lu facù nici un'a pâna
acum. Remâni cu Domnedieu, flórea cea mai frumósa d'in
Bulgari'a, pentru glum'a acést'a meriti sê-ti càpeti unu
barbatu mai bunu, decâtu despotulu Serbiei.

Si dupa cuvintele aceste magnatulu june 'si impin-
tînâ calulu, si se dusa ca fùlgerulu d'in palatulu lui Bù-
curu. Sui't'a lui nici candu nu-lu mai audiã ridiendu asià
tare si asià de cu dulce, ca si acum'a, mergandu câtra
casa. Risulu acest'a meritâ o cale de atâte dile, si daca
frumós'a Guzla, copil'a negutiatoriului avaru i promise,
câ va mai fugì odata d'in naintea petitoriului principescu
alu seu, sê nu fie Serbi'a a lui, daca nu va veni sê o mai
petiésca odata peste o luna.

Insa ea nu mai veni... màlurile Maritiei nu o
vediura mai multu...

Insa candu si alu doilea petitoriu, moldovanulu
cu fati'a demandatóre asémene intrebâ despre frumós'a
Guzla, si elu inca totu acelu respunsu 'lu capetâ, atunci
fati'a i-se intunecâ, éra ochii lui, ca si fùlgerulu nuorului
intunecat, ardeau in foculu maniei.

— Sê-mi castigi fêt'a aceea, Bùcure, pentru câ de
nu va fi a mea pe atunci, pe candu lun'a éra-si se va
re'nnoi, atunci vai de palatulu acest'a lucitoriu, vai de
malurile Maritiei si vai si de tîne. Daca o promisesi odata
moldovanului, fii omu de parola, pentru câ elu nu se uita
de a sa... Celu ce mai putienu audiã cuvintele aceste —
erâ betranulu Bùcuru.

Elu erâ departe de malurile Maritiei, candu peti-
torii venira dupa fiic'a sa. — Indata dupa indepartarea

fetei, in diori de diua se pusa pe calulu celu mai bunu, si
mêrsa sê-si cerce copil'a.

Unde potù sê fie, unde potù desparè copil'a frumósa,
cine o rapi dela tata?

Cum se va ridicâ acum orasiulu acel'a, care-i va
castigà nume nemuritoriu, — daca peri aceea, si dóra
peri pentru totudeun'a — a carei fericire e fericirea tata-
lui seu, si a carei nefericire e nefericirea sa?

Si parintele aprópe de a desperà sborà ca ventulu,
pe malurile Maritiei in susu si in josu, intrebându, agra-
indu pre toti, de n'au vediutu band'a hotiloru, cari rapira
cu sîne pre copil'a cea mai frumósa.

Numai pescarii riureni sciura spune ceva lui Bù-
curu. Pe la mediulu noptii se audira tropote de calu pe
campu, si unu calaretiu sborà cu calulu seu in josulu
Maritiei prin negur'a sura a noptii. Se uitara dupa elu si
vediura petrile schinteindu su copit'a calului, si vediura
si aceea, cumca depe celu ce siedeà pe calu, spendiurà
unu velu lungu in albu. Tóte aceste insa le observara
intr'unu minutu, apoi se ascùnsera in colibele loru, fiindu
câ se spaimentara de calaretiiulu de nópte, crediendu câ
acel'a e Naluc'a muntiloru, care nóptea tardiu iesea adese
d'in ascunsulu seu pe unu calu de balauru. Calulu acest'a
trebù se fie vr' unu balauru, intr' altu tîpu n'ar fi potutu
sborà asià de iute.

Lui Bùcuru nu-i trebù mai multu; elu nu se temeà
de Naluc'a muntiloru. Binecâ fu nu mai sengurelu acel'a ce
rapi copil'a frumósa! Asià-e mai mare speranti'a de a o
aflà. — Insa, de-ar fi rapitu-o o suta, o mie, si ori cine sê
fi fostu temerariulu acel'a, elu trebue sê cerce pre frumós'a
Guzla, pana ce copil'a nu a casa, fi éra s'a, nu se mai linis-
cesce, nu va mai odihni fericitu.

Cumca-e pe drumu bunu, o scià. Candu si candu
'lu indreptau tieranii lucratori, cari vediura unu calaretiu
grabindu câtra média-nópte. Insa asià de répede, si asià
de departe de òmeni mergeà, in câtu abià se poteà obser-
vâ: siede cine-va pe calu au ba. Cumca ar fi fostu doi
ensi, abià póte fi vorba; ei barem nu vediura.

Bùcuru la cuvintele aceste se indepartâ de valurile
spumóse a Maritiei, si alergâ câtra média-nópte, in câtrau
cugetâ câ se dusa copil'a sa.

Dile trecura asià. Candu nóptea, nu-și oprià
calulu d'in fuga, ca elu sê se odihnéscã, ci ca calulu oste-
nitu sê càpete putere nóua, si ca sê nu pérda calea, ce i-o
aratau diu'a acei'a, cu cari se intelnià ici colo pe campu.

Dupa o cale de mai multe dile, sosi la unu fluviu
latu si potèrnicu, pe malulu d'in colo a carui'a se intîndeà
o padure tufósa si verde, fòrte frumósa, ce chiama pre
calatoriulu ostenitu cu maguliri la repausu in umbr'a-i
recorósa.

Bùcuru stete nedetiermuritu pe malulu fluviului.
Nu câ dóra erâ in inloiéla, cumca ajunge-va de ceea
parte? La periclu nu cugetâ. Indoiéla lui se nascù de
acolo, cumca daca va trece fluviulu, padurea aceea nu-lu
va impededâ fòrte in calea sa? Fi-va in aceea vr'o coliba,
si in coliba fi-va vr' unu omu viu, care cu unu cuventu
micu uumai sê-lu scie indreptâ mai departe dupa ce cêrca?

Si standu pe malulu fluviului, cu inim'a innecata in
doiu, cautâ giuru impregiuru peste orisonu, pre care de
alta data de-a buna sém'a l'ar fi aflatu de o frumsétia rap-
pitóre, acum insa parù a nici observâ frumsétia acést'a:
in privirea lui, in padure resunâ o rinchediare via de catu.

Calulu lui Bùcuru respunsa rinchediaturei calului nevediuu d'in frundie.

Negutiatoriulu se cutremurâ.

— Domnedieule alu îndurârii, daca calulu acest'a ar fi adusu pre copil'a lui?!
Peste câte-va minute rinchediatur'a éra-si resunâ,

apoi se clatira frundiele, si pe malulu flûviului aparû unu calu sdrivanu, întîndiendu-si capulu micu si macru innainte pëtru diarirea sosîtiloru.

— Si aci potu da de ceva scire — disa Bùcuru, si calulu peste câte-va minute trecu de ceea-l-alta parte cu greumentulu seu. — Atunci calulu aparutu acolo, desaparû d'in naintea loru iute ca fûlgerulu, insa miscarea si susuitur'a stufeloru servi de conducatoriu securu lui Bùcuru.

De-a dreptulu intr' acolo tienù, in catrau fugiâ calulu, si pe lenga tóta greutatea mèrgerei d'in caus'a desîmei arboriloru si a crengiloru plecate pana la pamentu, conducatoriulu nu erâ cu multu mai innainte de celu condusu.

In urma frundiele si arborii incepura a se rari, si ici colo poteâ omulu strabate cu vederea pintre crengi.

In mediu-loculu desîmei arboriloru se întîndeâ unu campu fôrte frumosu, verde si infrumsetiatu de flori. Arborii lipsiau, insa cu atâtu erau mai multe florile.

Si pintre flori?

Lumea se întôrsa cu betranulu Bùcuru. Ochiu i-se întunecara, si scapâ freulu d'in mana. Elu sènguru nu scia cum, dara odata se aflâ in mediulu plaiului pomposu, coboritu depe calu, si 'si întînsa bratielu câtra fiint'a, ce o vedîu odîhnindu-se intre flori.

— Tata, tata! — strigâ fiint'a acest'a, si peste unu minutu scurtu fêt'a cea mai frumôsă cadiu in bratielu tatalui seu, lesinata de bucuria.

Betranulu Bùcuru 'si aflâ copil'a sa.....

— Sè nu te mai re'ntorci Bùcure, la malurile Maritiei. Zadârnicu ai merge intr' acolo. Palatulu celu pomposu nu l'ai aflâ mai multu, ci in loculu lui ai aflâ ruine întunecate si negre, ce ca nesce fantôme înfiortóre stau in nôptea tacuta. Rosiét'i'a roseloru d'in gradîn'a ta inrosiesce loculu d'împregiurulu locuintiei tale, si acolo unde-ti erau straturile cele mai frumôse de flori, zacu cadavre neinmormentate pe patulu rece alu mortii — pe pamentulu голу.

— Nâile tôte se re'ntôrsera incarcate de avutiè, si steteau cu o usiurintia superba lenga malurile Maritiei pe lenga totu greumentulu loru... Acum nu stau acolo, ce nu dearsa prin focu, ajunsă inghititu de apa: tôte se prepadiră.

— Marea azuria a grâneloru tale, ce o aduceâ ventulu in undulare asiâ de frumosu, asiâ de leganatu, inca-e prepadit'a, si acum agrii ti-su atâtu de desierti, ca si candu ar fi de ani nelucrati.

— Unu inimicu blastematu adusa nimicire pentru cas'a ta Moldovanulu. Lun'a tocmai scadiu, candu aparû in palatulu teu, si pretînsa cu vóce 'nalta dela tine lumin'a ochiloru tei, margaritariulu celu mai frumosu a Bulgariei, pre frumôs'a Guzla: Si candu servii tei i respunsera, câ dam'a frumôsă acum inca e departe si nu sciu unde si in catrau; atunei in ochii-i negri fulgerâ mani'a si ti-le depredâ tôte.

— Pentru aceea dara nu merge inderetru Bùcure pe malurile Maritiei, ci mai bine te ascunde in desimea

padurei, pentru câ moldovanulu nu se indestulesce cu ce facû, ci se jurâ, cumca daca nu capetâ pre copil'a ta de sotia, o va duce elu cu sine de schiava. Odorulu celu mai scumpu alu Bulgariei, ce ar meritâ coróna pe capu, va sè ajunga servitóreă servitóreloru unui omu fâra de sùfletu.

Astu-feliu de cuvinte aude Bùcuru in tóta diu'a, si cei ce i-le spunu nu mintiescu, ci spunu adevèrulu.

Si intru adevèru asiâ se întemplâ, cum o spûsera ei. Si cei ce-i spûsera aceste nu erau altii decâtu servitorii cei mai fideli a lui Bùcuru, carii scapandu de mórte, se luara tocmai asiâ de iute dupa domnulu loru, ca si acest'a dupa copil'a sa. Voiau sè-lu scape de periclu. Ei sosîra inca norocosi, la tempu.

Bùcuri'a si surprinderea intru atât'a patrûnsera pre frumôs'a Guzla, in câtu câte-va dile dela revedere nu o putura duce mai departe. Pe malulu flûviului zaceâ o coliba pescarésca, acolo 'si dusa tatalu pre copil'a sa, acolo veghiâ lenga copil'a morbôsă tatalu si amantulu.

Betranulu Bùcuru nu grai nici unu cuvèntu câtra teneru. Lu suferiâ, fiindu câ nu-lu poteâ alungâ, insa cuvèntu nu aveâ pentru elu. Pre elu 'lu tieneâ de caus'a nefericirei copilei sale. Mai peti-va vr'unu barbatu asiâ de potèrnicu pre copila si dupa acest'a, ca in dilele trecute doi de o data?

Ah, norocirea aceea desaparû pentru totu-deun'a.

Insa dupa ce 'lu insciintiara pre Bùcuru si despre aceea, câtu de nepasatoriu se departâ despotulu serbescu, si despre ceea ce facû moldovanulu, in sùfletulu lui Bùcuru se ivi cùgetulu acest'a:

— Dara daca aceste tôte trebuira sè fie asiâ?!...

Dupa cei ce venira depe malulu Maritiei urmâ o alt'a trupa nu peste multu tempu. Acei'a inca venira fugindu si grabindu totu pe calea, pe unde vediuera mergandu pre servitorii betranului Bùcuru. Acesti'a insa adûsera despre moldovanulu totu aceea-si veste, ca si cei de mai nainte; insa acesti'a sciura vorbi si despre crudimi nôue, ce le comite moldovanulu asupr'a sateloru bulgare.

Si d'in ce sosiau trupe mai nôue, cu atâtu mai multe crudimi sciau enarâ, si pe lenga acest'a tóta trup'a aduceâ faim'a, cumca trup'a crudela acum nu-e departe de flûviulu latu, peste care trecu Bùcuru si dupa elu toti cei-a-l-alti, d'in colo.

In urma insa nimenea nu veni mai multu. Ast'a insemnâ, câ de-alungulu Maritiei nu mai este omu viu.

Si atunci, candu incetâ venirea prieteniloru si a connatiunaliloru, erâ inimiculu mai aprópe.

Cine-si plecâ capulu la pamentu sér'a séu nôptea, candu tôte erau tacute, acel'a nu poteâ adormi curendu. — Padurea sunâ de tropotele cailoru giuru împregiuru, se poteâ observâ, câ inimiculu voiesce sè incungiure padurea.

Atunci, candu nôptea se aprindeau deja si focurile santîneleloru dusimane, pasi tenerulu Mitovanu innaintea lui Bùcuru.

— Bùcure. Tu'ti destinasi copil'a pentru unu principe, voisi sè strici fericirea ei. Ceriulu te pedepsi in aceea in ce pecatuisi. — O sciu, cumca binecuvèntarea-ti nu-mi vei da-o mie nici candu, insa daca nu-mi permiti sè traiescu, lasa-me sè moru pentru ea. Poporulu acest'a, ce se adunâ pe lenga tine, dela tine ascépta sfatu; permite-mi sè-i conducu eu la lupta.

Bùcuru privi indelungu câtra junele frumosu.

Cuvintele aceste erau potèrnice. *Parintele* remasa rece si dupa aceste, in sa *omulu* strinsa drépt'a junelui.

— Sê fie asià.

Si Mitovanu, cantaretiulu cu tonu placutu, prinsa sàbia in mana in locul cordeloru vibrante, si in locu de cantece incantatòre depe budiele lui sunà demandatiune de resbelu.

Acést'a inca i siedeà tocmai ca si aceea.

Mitovanu asiedià pre Bùcuru si pre Guzl'a precum si pre femeii si copii la mediu-loculu padurei. Elu in sa cu barbatii se dusa la lucru. O diua intréga sunà padurea de securile lor, atunci apoi disa Mitovanu :

— Acum pòte veni inimiculu !

Si inimiculu veni.

In nóptea d'inteia dupa lucrulu barbatiloru, calaretii trupeii moldovene dèdera atacu contra padurei. — Pe totu-indene dedura de luptatori bravi, ee nu-i lasau innainte asià de usioru cum 'si intîpura cavalerii.

— Innainte Moldoveniloru ! — durui de odata unu tonu potèrnicu a principelui intunecatu la fatia, — aceleii sê fie pentru totu-deun'a, care va rapì mai inteiu pre fèt'a bulgara.

— Nainte, eroiloru bulgari ! — resunà vòcea lui Mitovanu, care de-a dreptulu intr' acolo se ducea, unde se audi tonulu d'inteiu.

Dar' candu junele cantaretiu stete in fatia cu fal'a lupteloru, sabi'a de-odata cadiù d'in man'a cantaretiului, si elu fu celu d'inteiu, care fugì 'napoi càtra padure. Bulgarii toti 'si aruncara armele, si urmara in fuga conduca-toriului.

— Dupa ei ! — durui éra vòcea demandatòre de

mai nainte, si elu fu celu inteiu, care intrà cu calulu in desîmea padurei.

Insa dupa ce tóta trup'a moldovenésca fu dejà in launtrulu padurei, bulgarii fugitivi dèdera alarma de resbelu ce sunà pana in ceriu, si dupa alarm'a acést'a se rupsa intrég'a padure giuru impregiuru, inmormentandu si ranindu de mórte pre atacatori.

Acést'a fu lucrulu lui Mitovanu.

Amorulu adevératu 'lu spriginì Domnedèu . . .

. . . Si dupa ce incetà alarm'a de resbelu, si atletii dusimani zaceau toti inmormentati sub arborii taiati la radecina si impinsi pe moldoveni, betranulu Bùcuru condusa pre junele Mitovanu la copil'a frumòsa. Cu ambele mane prinsa drépt'a ambiloru copii, si ambe mane le pusa un'a intr' alt'a, surisa càtra densii, si pe barb'a-i carunta se scurà o làcrima lucitòre.

Surisulu, si làcrim'a acést'a fu binecuventarea betranului Bùcuru . . .

Insa pe locul acél'a, unde trup'a bulgara 'si eluptà viftori'a sa, pamentulu erà multu mai bunu, decâtu pe malurile Maritiei ; acolo inca ar fi trebuitu totu de nou prelucratu, ca si aci, si d'in caus'a acést'a betranulu Bùcuru sfatui consotiloru sei, sê remana acolo, lenga malurile flaviulu latu voru sê fie cu multu mai asecurati, decâtu daca s'ar re'ntornà, sê-si cladésca locuintiele pe locul acél'a, unde i mantui tènèrulu celu mai bravu bulgaru. Atunci si urmatorii lor cu atàtu mai bine 'si voru aduce aminte de evenimentulu faimosu, de stramosii lor.

Svatulu betranului Bùcuru ajunsu primitu, orasiulu fu ziditu, si ajunsu mai tardiu capital'a unei tieri frumòse, a Romaniei, si numele lui si in diu'a de asta-di e : Bucurescii, va sê dica : urbea lui Bùcuru.

Cununa de varietâti.

(?) Jun'a nôstra literata, Domnisiór'a Constanti'a Dunca, a càrei biografia o aduseramu in numerulu 22. alu „Aurorei,” a adresatu autorului acelei biografii Dlui Jonu Jovitia, urmatòrea epistola : Domnulu meu ! „Auro-r'a,” cuprindiendu articululu, ce bine voiti a mi lu consacrà, 'mi sosì in diu'a memorabila, in carea stetu pe banc'a criminaliloru politíci. Dar' Domnule, acea femee, ce ca femee politica consacra viét'i'a i intréga visului seu de rearadícarea romaniloru, éra ca femee privata duce viét'i'a cea mai retrasa d'in societatea nôstra, a fostu si va mai fi tareita innainte tribunalulu criminalu, acusatã de crime politice. Articolulu, Curieriulu Bucuresciloru, contienutu in Amiculu Familiei Nrii 13—14 e datu sub judecata. De me infióra ide'a, câ piciorulu meu a atinsu pragu infamentulu tribunalu, mai multu me ingrozescu inca, vediendu pana unde merge uitarea de respectu pentru ce trèbue respectatu ; unde a ajunsu la noi prigonirile contra celoru ce iubescu tiér'a si voescu cu senceritate a o servi. Mai ieri inca domnià sistemulu de a me ucide prin silentiu, si prin pèdeci materiale ; resîstinti'a apusa prin perseverintia fiindu in sa mai potînte decâtu se presupusa, s'a crediutu utilu, d'a schimbà metodulu. Nu credu sê fie ultimulu celu mai bunu. De si d'in triste cause biét'a presa, ce ni-a mai remasu, conserva unu mortu silentiu asupr'a afacerii, publiculu nu pare de avisulu gloriosului

primu ministru. Fie-care se intréba cu teròre, déca si càpetele de femee, ce cugeta, trèbue sê cada, déca si manele femeiloru, ce lucra, trèbue a se incatenà ? Ah ! ce dorerosu spectaculu de a vedè, câ se oprescu inimele d'a bate in atâte pepturi ardiende, ca sê paralizeze actiunile atàtoru mane active ! Fericiti romaniloru de d'incolo de Carpati, ce nu vedeti, nu sciti, ce se petrece la noi, séu ce vedeti objetele altfelu, de cum li e trist'a colòre ! Regretu cele scrise ; conservati-vi ilusiunile, credeti in marimea fapteloru nôstre, nu perdeti tempulu, privindu miseriele nôstre ; acelu tempu dar' consacra-ti-lu, ajutandu-ve unulu pre altulu, incuragiandu-ve, innaltiandu-ve, astu-feliu numai veti dobendi respectulu strainului, astu-feliu numai se va desceptà, se va intari in inimele tuturor'a amòrea frumosului, a binelui, a gloriei, a virtúdi. Ve rogu inca, ve suplicu de mii de ori, tempulu, ce noi 'lu intre-buintiàm a ne destrage, séu a radicà càta o fràgila statua, pre care inca generatiunea actuala o va restornà indignata, dati-lu patriei, binelui comunu, fericirii fitòre a Romaniei. Ah ! nu potu sê vorbescu mai multu, nu potu sê vorbescu sèncèru ! — — Domnulu meu ! Ve rogu, in-voiti-mi rectificarea unei erori mice. Camer'a s'a ocupatu de proieptulu meu, l'a recomendatu guvernului ; ministèriulu l'a supusu apretiàrii consiliulu superioru de instruc-tiune publica, care de anu l'a aprobatu. Vedeti reportulu

consiliului superioru, publicatu in „Amiculu Familiei“ anulu curinte in unulu d'in numerii de la Januarius pana la Maiu. Mi s'a datu chiaru o suta de galbeni ca premiu, suma ce mi-a servitu a publicã „Amiculu Familiei,“ — neregularitatea abonantiloru espunendu-lu in sa la mörte. De anu multe d'in proieptulu meu s'au si aplicatu; vedeti proieptulu si decretulu d'in „Monitoriulu oficiosu,“ care voru fi resutatele? Nu sciu; nu speru multu, căci dela aplicarea unui sistemu depinde totulu, si modulu de aplicare lasa multu de doritu. Avemu in capulu instructiunii publice unu barbatu demnu, pre D. N. Cretiulescu, in sa Dlu Cogalniceanu e primu ministru.

Fiti convinsi, ve rogu, că, de si mi s'a cam rosu inima, de si am teribile mominte de descragiare, grele bariere de invinsu, cătu voui respirã, voui lucrã, — voui lucrã, de si cu unu capu, preocupatu de multe, multe...

(?) „Peregrinulu Transylvanu séu Epistole scrise d'in tiere straine unui amicu in patria 1835—1848.“ Sub titlulu acest'a ni sosi o carticica tiparita in Sibiu in provediatur'a lui S. Filtsch. Pretiulu? Acest'a e numai tomulu I. căruia de siguru va urmã si alu II. Carticica presinte cuprinde in sine descrieri de caletorii, in sa intr' unu modu de totu altu-feliu, decãtu alte descrieri de caletorii, căci aci nu aflãmu numai descrierea simpla a celoru vediute si esperiate prin tierele straine, ci filosof'a, politic'a, artile fromöse, poes'a, literatur'a natiuniloru culte, apoi istori'a, economi'a natiunala, datfnele, natur'a si tãpulu aceloru popöre asiã de bine sunt intre-tiesute in aceste epistole, cătu in adeveru ori-care omu cultu o pöte cetf cu multa placere; dovëda viua despre sciinti'a cea larga a autoriului. De aceea o recomandãmu atentiunii publicului romanu cu atãtu mai vertosu, căci asemenea scrieri sunt rare nu numai la noi romanii, cari numai de căti-va ani scriemu romanesc, — ci chiaru si la alte natiuni, cari in alte ramuri a sciintieloru ne-au intrecutu de multu. Numai un'a am fi doritu: ca binescriti'a ei sê fie fostu mai simpla, si nu asiã schimosita fãra nici unu principiu literariu. Daca cine-va scrie asta-di cu ortografi'a d'in anulu 1829. — arãta, că nu voesce a recunösce progresulu literaturii nöstre, nici a primu principiele mai ratiunabile decãtu cele d'in diecenii primi a secolului presinte. E dreptu, că ortografi'a romana nici pana asta-di nu e stabilita, in sa e dreptu si aceea, că daca cineva a primitu atare modu de scriere: remane credintiosu aceloru principie dela alfa, pana la omega, precum asta o vedemu in jurnalele nöstre. In sa in carticica acest'a nu aflãmu nici unu principiu. Séu este acest'a principiu a serie: *Transylvania*, *Transilvania*, si *Transsilvani'a*, acã, si aci, den, si din etc. apoi in locu de: *cata* mai pe totu loculu aflãmu *eata*, ce in sa credemu, că e smint'a tipariului; apoi cuventulu *si* se scrie cu *si* in alte locuri ca *si*; dar' inca accentele? Ca si candu acest'a ar fi cartea cea d'inteia scrisa cu litere strabune. Altu-cum se pöte că D. autoru töte aceste le-ar si potë justificã la unu casu de lipsa, in sa firesce daca am serie si asta-di 1835!

(?) D'in cartea cea mai mare in lume se afla unu esemplariu si in bibliotec'a de curte in Vien'a. „Panteonulu eroiloru Anglezii“ e titlulu acelei'a. Literele sunt de unu jumetate de picioru, si sunt aurite töte, in lungime anümera patru si in latime doi stengini. Numai 100. de esemplare s'au tiparitu d'in ea pentru bibliotecele cele mai renumite a lumii.

(?) O nenorocire mare s'a intemplatu in 19. l. c. cu vagönele pe calea ferata dela Triest cătra Vien'a d'in smint'a conducatoriloru. Doi conducatori cadiura morti in minutulu conflictulu, altii si frãnsera picioarele, manele, vr'o 16. sunt greu raniti, intre acesti'a si Banulu Croatiei Socktsevits, care fu invitatu la Vien'a de cătra Maestatea Sa imperatulu. Caus'a acestei nenorociri infricosiate e ne bagarea in sãma a semnalului statiunii.

(?) Caus'a, pentru carea Dsiör'a Dunca fu trasa la criminalitate, o cetimu tocmai la incheierea jurnalului nostru in „Debatte,“ jurnalul nemtiescu in Vien'a. Unu barbatu, favoritul lui Cus'a, si aruncã ochii pre o domni-siöra d'in familia onesta in sa nu prea avuta. Acestu domnu, in „Amiculu Familiei“ numitu numai dupe numele de botezu, Nicolae, cerusa man'a fetei dela parinti, cari-se si convoira, in sa Nicolae doriã a se cununa cu ea in atare orasielu indepartatu ca asiã sê pöta incungiurã neplacerile cu neamurile lui. La acest'a parintii nu se convoira, in sa Nicolae intr'o contielëgere cu fët'a' fugi intr'unu orasielu, unde se cununa cu ea. Dupa cununia ei traiau ca barbatu si femee, si dupa döua dile barbatulu si tramisa femeea acasa, dicandu, că cununi'a loru a fostu numai o comedã, deörece preotulu a fostu servitoriulu densului imbracatu in vesminte preotiesci. Si acestu barbatu infamu remasa nepedepsitu! ér' Dsiör'a Dunca, pentruca a comunicatu fapt'a in diuarulu seu, fu trasa la criminalitate! La aceste nu e de lipsa nici unu comentariu.

(?) Cu numerulu acest'a incheiãmu cursulu „Aurorei Romane“ in anulu 1864. In cătu a corespunsu ea detorintiei sale, nici Redactiunea, nici scrietoriulu „Varietãtiloru“ nu sunt chiamati a judecã, ci numai on. publicu romanu, prin a căruu partinire sperãmu că in anulu viitoriu vom potë fi si noi mai voinici, jurnalulu mai interesantu. Nu ne potemu retienã a nu ne esprime multiamit'a nöstra cea mai adenca celoru ce prin ajutoriulu loru materialu séu spiretualu ne facura capaci de a ne continúa cariera si in anulu acestu apunatoriu, rogandu-i cu totu respectulu, ca si de aci in nainte sê nu-si retraga concursulu loru in interesulu junei nöstre literatur. — Pöftimu tuturor'a fericire, si indestulire, si ca santele serbatori ale Craciunului sê le pöta petrece inca de multe, multe-ori in pace si sanetate deplina. Deci: pana la revedere in anulu 1865!

Gãcitura de siacu

d'in numerulu 22. alu Aurorei Romane insãmna atãt'a:

„Da-ai umblã o lume 'ntrãga
Chiaru in ceriu de te-ai sui,
O fiintia-asiã sê-ti placa
Ca roman'a nu-i gasi;
Candu o vedi, poterea-ti pier, e,
Stai in locu si te uimesci,
Si sê ai ori ce dorere
A 'ncetatu n'o mai semtiesci.

De-ai cercà d'in casa 'n casa
 Tocma 'n raiu de vei cautà:
 O fiantia dragalasia
 Ca romana nu-i aflà,
 De o vedi prin vr'o gradîna
 P' intre rugî si trandafiri:
 Tóte florile i se 'nchina
 Si te facu sê o admirî.

Romana.

Papiu.

si a deslegatu-o bine: Dómn'a *Elena Petrovici* in Pecica romana; Dómn'a *Rosalí'a Papiu* nasc. Georgievici in M. Ili'a; Dómn'a *Mari'a Nemesiu* in Dobra; Domnulu *Demítriu Popa Papiliu* in Oradea Mare; Dómn'a *Lucretia Popu de Selagianu* in Beinsi; Domnisiór'a *Rosalí'a Sferle* in Beinsi; Domnulu *Samuítu Palladi* in Borodulu Mare; Domnisiór'a *Alois'a Nica* in Lugosiu; Domnulu *Alesandru Bolcasiu* in Beinsi; Dómn'a *Judít'a Popescu* in Bradu; Dómn'a *Emili'a Gábor* nasc. Moga in Boitia; Domnulu *Alesiú Onítu* in Regînu Sasescu; Domnisióra *Mari'a Cernetiu* in Mosinita; *Susana Medana* nasc. Barítu in Turda. Domnulu *Georgiu Lorintiu* in Dev'a. Tragandu-se sortile, favorít'a sórtei fu: Dómn'a *Elena Petroviciu* in Pecic'a-Romana, careia cu post'a de mane espedámu „**Mitologi'a Romaniloru**“ de *Teodoru Rosiu*; si in casulu, daca acést'a carte o-ar avè, ne rogâmu a ni-o retramite, sê o suplinim cu alt'a.

In speranti'a, câ publiculu romanu va fi adencu pe-trunsi de lips'a intetitóre a „Aurorei Romane,“ — vom contínuà redígerea acelei'a si in anulu viitoriu, si ne vom nesu d'in tóte poterile a da in man'a cetitoriloru o fóia câtu se póte de interesanta, si démna de a ocupà locu in-tre cele-l-alte foi patriotíce.

Spre scopulu acest'a rogâramu si provocâramu pre toti literatii nostri cunoscuti la colucrare, si ne sentim fericitu a potè anuntia on. publicu romanu, câ pana acuma partea cea mai mare a si promisú a ni da mana de ajutoriu la întreprînderea nóstra, asigurându-i, câ daca vom aflà o partînire caldúrsa la on. publicu romanu, atunci noi dupa potîntia vom premià tóte operatele interesante ce vor fi publicate in „Aurora.“

Vom comunicà in fie-care nùmeru dóua-trei poesie, dóua novele, originale si tradúse, foisióre interesante, a une-ori si raporturi teatrale, apoi noutâti, gaciture si anuntieri.

Am dori d'in inima, ca jurnalulu nostru sê póta iesi in tóta septeman'a câta odata, in sa pana candu vom vedè concursulu on. publicu:

„**Aurora Romana**“ va aparè totu in formatulu de pana acuma la 1. si 15. a fie-carei lune, contienendu totu nùmerulu câta o cóla si jumetate.

Pretiu de prenumeratiune pentru provincie mornaricie Austriace pe 1. anu întregu 5 fl. v. a., pe 1/2 anu

2 fl. 50 kr. v. a.; **pentru Romani'a si strainetate** pe 1. anu întregu 7 fl. v. a., pe 1/2 anu 3 fl. 50 kr. v. a.

Prenumeratiune pe trei lune nu potemu primi.

Domnii Colectantii vor primi dela 10. esemplare unulu in daru.

Apelâmu la sentiulu natiunalu a tutoru romaniloru adeverati, si cu deosebire a braveloru romane, cari in anii cesti d'in urma dèdera atât'a semnu de viatia, ca in interesulu culturai nóstre natiunale sê concure la prenumeratiune intr' unu nùmeru câtu mai mare; ca asià cu atâtu mai usioru sê potemu corespunde acceptâriloru cetitoriloru.

Ioanichiu Miculescu.

Redactoriulu „Aurorei Romane.“

Telegrafulu redactiunii.

Dlul G. M—u in Resígea; am primitu cu mare multamita. Poesia de sub întrebare s'a publicatu inca in numerulu 8. d'in semestrulu I. alu Aurorei. Séu póte nu e acést'a? Alt'a n'am primitu. Salutare cordiala.

Dlul L—a in Temisióra. D'in „Serin'ati fatia...“ nici acuma nu pricepemu nici unu cuventu, cu tóte câ ne-am datu truda mare sê potemu ceti ceva mangactoriu d'in ea. Séu strof'a acést'a

„Serina'ti fatia odata, lase ma se vediu

Ceriuile damu sóre nótea Ta prea lunga,

Mia storsu chiaru si ochi, decandu calcediu —

Ori ce pasiu miaru duce mai siguru de strunga?

si cele-l-alte asemenea le pricepe óre celu ce vorbește romanesce? Dar' ast'a ce va sê dica:

„Jata 'ti transparentulu chiaru in limb'a Ta

Cu durere scrisu dupa cum simtiesti,

Tablele credintiei Te voru ajuta,

La pastoriulu turmei liberu sa vorbesci.“

Te svatuim sê inveti mai nainte az — buki atâtu d'in artea poetica, câtu si d'in ortografa, si numai dupa unu studiu îndelungatu poti iesi la publicitate. Ce nu mai trèbue sê cetésca unu Redactoriu!?

Dómnei E. G—M. in Bradu. Deslegarea gaciturei de d'in Nrulu 17. alu Aurorei nu ni-a sositu; altu-cum o luamu in considerare de siguru; deci vin'a nu e a nóstra.

Dlul A. O. in Regînu Sasescu. Ne rogâmu de iertare pentru eróra ce s'a facutu in semestrulu I. cu comunicarea numelui, in sa nu atâtu noi câtu celu ce ne-a fostu suplinitu atuncea pe câtu-va tempu a schimbatu numele, si noi pana astadi n'am primitu nici o epistola ca sê fimu potutu îndreptá eróra. Ér' in privint'a adresei suntemu síliti a ne escusa cu aceea, câ noi in adeveru n'am sciutu, câ óre stimat'a prenumeranta a nóstra e dómn'a séu domnisióra. On. DD. corespundinti si colectantii au datina a pune la numele femeescu numai unu D. simplu, d'acare noi nu potemu gaci: insemna óre acestu D. „dómna“ ori „domnisióra.“ Spre încungurarea unoru neplaceri deci rogâmu pre toti colectantii si prenumerantii nostri, ca la numele femeescu totu-déun'a se binevoiesca a insemna: „dómna,“ ori „domnisióra.“

Dlul I. Gr. in N. Sz. Miklós. Portretele póttite vom tramite indata ce vom primi a dóua litografare, deci ne rogâmu de putiena acceptare. Nu ne-ai primitu epistola tramisa in Noemv. 23? binevoesce a ne ceti fóia de prenumeratiune! — Dela D. I—a vei primi 10. esemplare indata ce operatulu va esi de sub pressa. Salutare.

Proprietariu, redactoru respundietoriu si edatoriu: **IOANICHIU MICULESCU.**

==== **Mai avemu putine esemplare d'in anulu trecut.** ====

Cu típariulu lui: **EMERICU BARTALITS.**